

23. maj 2017

Forslag til forespørgselsdebat om, hvordan man kan vende det forhold, at der bliver færre og færre slædehunde - samt styrke hundeslædekulturen.

(Medlem af Inatsisartut, Villy Olsvig, Inuit Ataqatigiit)

Vi skal hermed fra Siumut fremkomme med følgende bemærkninger til medlem af Inatsisartut Villy Olsvig, Inuit Ataqatigiits forslag til forespørgselsdebat om, hvordan man kan vende udviklingen omkring et problem at der bliver færre og færre slædehunde.

Slædehundende i Vort Land er særdeles hårdføre, og har klaret sig så godt heroppe i det arktiske område i mere end 1000 år, at ingen andre tamme dyr kan sammelignes hermed, samtidig har slædehundende været medvirkende årsag til, at der stort set altid har kunnet bo mennesker her i Vort Land, hvorfor at vi fra Siumut meget gerne deltager i debatten omkring, hvad der eventuelt kan gøres for, at vende den kedelige udvikling og igen få flere slædehunde.

Årsagerne til at slædehundende falder i antal skyldes sandsynligvis flere sammenfaldende forhold: vinterisens omfang skrumper ind og herudover sker der en erhvervsmæssig udvikling og tilpasning hvor snescootere og deslige afløser hundeslæden, og dermed mindskes behovet for transport på den gammeldags manèr stærkt og det er nu engang således, at de mennesker, der har tilpasset sig den moderne teknologi ikke bare skal have at vide, at de må til at bruge hundeslæden igen.

Det at man er begyndt at bruge snescootere i hundeslædedistrikterne til fangst, er ikke en særligt strålende idè – især og slet ikke, hvis vi fortsat skal satse på bæredygtig fangst af vilde dyr, idet det er et faktum, at snescooteren på ganske kort tid kan tilbagelægge enorme strækninger og dermed skade antallet af fangstdyr betydeligt, og det er præcis dette, vi må få vurderet nærmere.

Når man ser på fangerne og deres slædehunde et kort øjeblik er det mærkbart, at der var langt flere aktive erhvervsudøvere på hundeslæde, da der var koldere og mere havis. I dag er der heldigvis flere fastansatte der også kommer til, og dermed er medvirkende til, at holde det voldsomme fald nede, og såfremt der i fremtiden bliver flere af dem, så kommer vi nok ikke

udenom, at man kan belægge de forskellige ting, man bruger til hundene og hundefoderet med skattefradragsfordele.

Hvis slædehundende i øvrigt skal holde sig sunde, så er det særdeles vigtigt, at de passes ordentligt; det er trods alt ikke billigt at købe hundefoder, så hvis man vil lette forholdene for ejerne, så vil man være nødsaget til at undersøge, om alle slædehundeejere eventuelt skal omfattes af en sådan ordning.

En ting som forslagsstilleren kommer ind på er ikke bare lige til at overhøre, og det drejer sig om oplysning i folkeskolen om slædehundekørsel som en særdeles vigtig del af vor kultur, ligesom man i samme forbindelse vil kunne medtage en god pasning af slædehundende som en vigtig del af undervisningen.

Til slut har vi også en ting, som vi ikke bare kan komme udenom og det er, at de mennesker der ejer en hundeslæde, og jævnligt kører med den ved, at ejeren får tilført ubeskrivelige nye kræfter, hvilket ikke er så underligt at forestille sig når man ved, at hundeslædekørslen foregår i en ubeskrivelig smuk natur, hvor alt er fuldstændig stille og hvor luften er så ren som følge af manglende forurening, at intet i verden kan erstatte dette; hundeslædekørsel er et unikt fænomen, der ikke finder sin lighed andre steder.

Vi vil fra Siumut benytte anledningen til, at takke Villy Olsvig for, at have bragt dette unikke emne op til debat.

Nikolaj Jeremiassen

Siumut.